સુવર્ણ જયંતી

સ્થાપના – અક્ષય તૃતિયા સં. ૧૯૭૫

શેઠશ્રી મોહનલાલ હરગોવિંદદાસ
કડવા પાટીદાર

છાત્રાલય

કારેલીબાગ, વડોદરા.

સ્મૃતિ ગ્રંથ

વસંત પંચમી સં. ૨૦૨૭

છાત્રાલયનો ગૃહપતિ : પાયાની મજબૂત ઈંટ

લે. :- **મોહનલાલ પટેલ**

સર્વ વિદ્યાલય આચાર્ય, કડી (ઉ. ગુ.)

(છાત્રાલયના જૂના વિદ્યાર્થી–હાલ કડી સર્વ વિદ્યાલયમાં આચાર્ય તથા કડી પાટીદાર આશ્રમમાં ગૃહપતિની લાંબા વખત સુધી સેવા આપી છાત્રાલયમાં રહેતા અનેક છાત્રોના જીવન ઘડતરમાં જાગૃત રહી રસ લેનાર સમાજ સેવક –સંપાદક)

શિક્ષણની પ્રગતિ અને એના સ્તરની ઉચ્ચતા કેળવવા માટે છેલ્લાં કેટલાંક વર્ષોથી ઘણા ઘણા પ્રયોગો અને પુરુષાર્થ થયાં છે. એ માટેની ઘણી જરૂરિયાતોનો વૈજ્ઞાનિક ઢબે સ્વીકાર થયો છે. બાળકની ઉંમર, એનો માનસિક વિકાસ, એનું વ્યક્તિત્વ, એની શક્તિઓ, એની ઉણપો વગેરે લક્ષમાં લઈને એના માટે ઘણું વિચારાયું છે. શિક્ષણ માટેનાં સાધનોનો પણ ખૂબ વિકાસ થયો છે. બાળકની સર્વાંગી કેળવણી માટે પૂરતો અવકાશ રહે એ માટે અનેકવિધ પ્રવૃત્તિઓ યોજવામાં આવે છે. આ બધાને અમલમાં મૂકનાર શિક્ષકો માટેની તાલીમ અને શિક્ષકની યોગ્યતા ઉપર પણ પૂરો ભાર મૂકવામાં આવ્યો છે. ટૂંકમાં શિક્ષણકાર્ય એ હવે ઉપેક્ષિત ક્ષેત્ર નથી. શિક્ષણકારો પોતાના ધ્યેય અને ફરજને કેટલે અંશે વફાદાર રહે છે અને કેટલી નિષ્ઠાથી કામ કરે છે એ વાત જૂદી છે.

પણ શાળાઓ માટે જેટલી કાળજી લેવાઇ છે એટલી જ નિષ્કાળજી છાત્રાલયો માટે રહી છે. બાળકના શિક્ષણમાં જેટલો ફાળો શાળાનો હોય છે એના કરતાં અનેક ગણો વધારે છાત્રાલયનો હોય છે એ વાત સૌ સમજે છે ખરું; પણ એ તરફ હજુ પૂરતું ધ્યાન અપાયું નથી એ પણ એક વાસ્તવિક હકીકત છે. આનું એક કારણ તો એ–કે છાત્રાલયમાં પરીક્ષાઓ નથી, પરીક્ષાઓને અંતે મળતું સર્ટિફિકેટ નથી અને એ સર્ટિફિકેટના આધારે મળતી નોકરી મેળવી શકાતી નથી. આજે શિક્ષણ અને નોકરી એ બે બાબતો એકમેક સાથે એવી તો ગૂંથાઇ–ગૂંચવાઇ ગઇ છે કે આપણે એના તાર હવે જુદા પાડી શકીએ એમ નથી, નોકરીના અંતમાં પરિણમે નહીં એ શિક્ષણ કોઇ લેવા તૈયાર નથી. એ શિક્ષણને નકામું ગણી સૌ એનાથી દૂર ભાગે છે. અને એટલે તો છાત્રાલયોને કેવળ શિક્ષાની સંસ્થાઓ તરીકે સ્વીકારવા કે વિચારવા સમાજ તૈયાર જ ન હોય એવું દુઃખદ ચિત્ર જોવા મળે છે.

બાળકને ખરેખર કેળવવો હોય તો છાત્રાલય એ ઉત્તમ સ્થળ છે એ તો ત્યારે જ સમજાય કે જ્યારે જનસમાજ છાત્રાલય અને એના સંચાલનમાં રસ લે, એની જરૂરિયાતો સમજે, વિચારે અને એને પૂરી કરવાનો પ્રયાસ કરે. જનસમાજને જેટલો રસ શાળા શરૂ કરવામાં હોય છે એટલો

રસ છાત્રાલય સ્થાપવામાં હોતો નથી. અને છાત્રાલય શરૂ કરવામાં રસ હોય તો માત્ર આટલો જ : નિશાળ ચાલે છે એટલે છોકરાંને રહેવા માટે છાત્રાલયની સગવડ હોય તો સારું, છાત્રાલય હોય તો શાળાના વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા વધે. છાત્રાલય શરૂ થાય એટલે જનસમાજને ચિંતા આટલી : તાત્કાલિક રહેવા માટે ક્યાંક જગ્યા મેળવી લેવી. મહાદેવ કે મંદિરની કોઇ ધર્મશાળા હોય તો ચાલે. કાયમી મકાનની વાત તો થઇ રહેશે. સાંકડ માંકડ (એક ઓરડીમાં જેટલી પથારીઓ ગોઠવી શકાય એટલી સંખ્યા એમાં મૂકવામાં આવે તો પણ અજુગતું નહીં) રહેવાનું હાલ પૂરતું થઇ જાય એટલે બસ....એ છોકરાંને સાચવનાર એકાદ ગૃહપતિ–થોડું ઓછું ભણેલો હોય તો ચાલે. અથવા બીજે ક્યાંય નોકરી ન મળતી હોય એવો માણસ આ કામ સંભાળી લે તો પણ હરકત નહીં. એમ ન બની શકે તો શાળાના એક શિક્ષકને આ જવાબદારી સોંપી દેવાય–ગોઠવી દેવાનો. લોકોને એક સામાન્ય ખ્યાલ એવો પણ ખરો કે બોર્ડિંગમાં તો છોકરાંને રમાડવાં અને જમાડવાં એ સિવાય બીજું શું કામ ? એમને ભણાવવાનું કામ નિશાળ કરે. એમને બે ટાઇમ સમયસર ખાવાનું મળી રહે એટલે બસ. અભ્યાસ માટે રહેવાનો આશરો જોઇએ.

એક બાજુ આવા ખ્યાલો સાથે છાત્રાલયની સ્થાપના કરતો જનસમાજ બીજાજ દિવસથી છાત્રાલય પાસેથી મોટી મોટી અપેક્ષાઓ રાખવાની શરૂ કરી દે છે. છાત્રાલયનો વિદ્યાર્થી શાણો હોય, સંસ્કારી હોય, ક્યાંય રખડતો ફરતો ન હોય, હોટલ સિનેમા તરફ નજર કરતો ન હોય, વહેલો ઊઠતો હોય, ચા, કોફી એના માટે વર્જ્ય હોય, નિયમિત વ્યાયામ કરતો હોય, નિયમિત પ્રાર્થના કરતો હોય અને ભણવામાં હોંશિયાર હોય....આવું આવું ઘણું બધું. અને એ અપેક્ષામાં ક્યાંય ઊણપ જણાય તો એ છાત્રો અને એમના ગૃહપતિ ઉપર ટીકાઓનો વરસાદ વરસે....

છાત્રાલયમાં યોગ્ય વાતાવરણ જામતું ન હોય, બાળકોનું ઘડતર બરાબર થતું ન હોય, બાળક છાત્રાલયમાં દાખલ થાય ત્યારે એનામાં જે કંઈ દોષો, ખામીઓ કે દૂષણો હોય એના કરતાં જતે દિવસે વધવા પામે તો આ પરિસ્થિતિ સર્જાવા માટે જનસમાજ પોતાની જવાબદારીઓ તરફ નજર કરવા કદી પ્રવૃત્ત થતો નથી. જે દિવસે સમાજ માત્ર પેલા નોકરી માટેના સર્ટિફિકેટ કરતાં બાળકની ખરેખરી કેળવણીમાં રસ લેતો થશે તે દિવસે આ પરિસ્થિતિમાં સુધારો થશે. શાળામાં જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે અને ચારિત્ર્ય પણ ઘડાય છે તેમ છતાં ચારિત્ર્ય ઘડતર માટે જેટલો અવકાશ મળવો જોઇએ એટલો શાળામાં મળી શકતો નથી. સમય અને અભ્યાસક્રમની મર્યાદાઓ તેમાં કેટલીકવાર અવરોધક નીવડે છે. વળી શાળામાં વિદ્યાર્થીના વ્યક્તિત્વનાં બધાં જ પાસાંનું સંમાર્જન કરી શકાય એટલું વિશાળ અને ગજાવાળું એ કાર્યક્ષેત્ર નથી. જ્યારે છાત્રાલય એ એવું કાર્યક્ષેત્ર છે કે બાળકના ગમા અણગમા, સુખ દુઃખ, કૌટુંબિક સંજોગો, સામાજિક સંજોગો, અંગત ટેવો, મનની રુગ્ણતા કે નિરોગીપણું, આત્માનું શૈથિલ્ય પ્રાબલ્યથી માંડીને એના આહાર-ચારની ટેવો જેવી કે ખાવાપીવા, પહેરવા ઓઢવા, હરવાફરવા, વસ્તુ પસંગીનો taste, (રસ)

વિનય-વિવેક, શિષ્ટાચાર વિગેરે અનેક પાસાંને ઘડવાનો અવકાશ રહે છે. એમાં સમયનો બાધ નડતો નથી.

પણ આ બધું સહેલું નથી. એ લોઢાના ચણા ચાવવા જેવું કામ છે. છાત્રાલયમાં અનેક ગામનાં, અનેક કુટુંબનાં, સમાજના સારા ખોટા અનેક પ્રકારના સ્તરોનાં જુદી જુદી ઉંમરનાં બાળકો એકઠાં થાય છે. ઘણીવાર તો દૂષણોથી ખદબદતા સમાજમાંથી આવતાં બાળકોમાં એ દૂષણોનાં બી રોપાઈ ચૂકયાં હોય છે. એના અંકુરો ફુટી ચૂકયા હોય છે અને કેટલીકવાર તો એ અંકુરો છોડનું રૂપ ધારણ કરીને ઠીક ઠીક મજબૂત મૂળિયાં નાખી ચૂકયાં હોય છે. આવા વિવિધ સ્વભાવનાં બાળકોને આપણે એકઠાં કરીએ અને પછી એમના ઘડતર માટે નિષ્કાળજી રાખીએ એ એક મોટો દ્રોહ છે. છાત્રાલય શરૂ કરનારાઓએ આ વાત ગંભીરપણે સમજી લેવી જોઇએ અને એમાંથી ઊભી થતી જવાબદારીઓ પૂરેપૂરી અદા કરવાની તૈયારી સાથે જ એ કાર્ય હાથ ધરવું જોઇએ. છાત્રાલયના એકેએક બાળકનું અંગત રીતે આપણે ઘડતર ન કરી શકીએ, એકેએક બાળકના વ્યક્તિગત વિકાસમાં આપણે રસ લઈ શકીએ એટલી આપણી પહોંચ ન હોય તો બધું અનર્થકારી જ નીવડે છે. આમાંથી બે મહત્વની બાબતો ઊભી થાય છે. એક તો ગૃહપતિની પસંદગી અને બીજી ગૃહપતિની દેખરેખ નીચેની છાત્ર સંખ્યા.

ખાસ કરીને જે છાત્રાલયમાં માધ્યમિક શાળાના છાત્રો હોય એ છાત્રાલયમાં બાળકો મોટે ભાગે આઠ વર્ષથી માંડીને અઢાર વર્ષ સુધીની ઉંમરનાં હોવાનાં. બાળકના વિકાસ માટે આ તબક્કો ખૂબ મહત્વનો છે. આ ઉંમરે બાળકમાં માનસિક પ્રક્રિયાએ ઘણી તીવ્ર અને તેજીલી હોય છે. એની મહત્વાકાંક્ષાઓ અને શકિતઓ જોશીલી હોય છે. આ ઉંમરે એનું વર્તન ઘણીવાર અકળ હોય છે. જાતીય વિકાસનો પણ આ કાળ છે અને તેથી વિકૃતિઓ પ્રવેશી જવાનો પણ એ કાળ છે. આ ઉંમરના બાળકને No man's land કહ્યો છે. બાળકને કોઇ જવાબદારી સોંપતી વખતે એના બાપ, 'હવે તો તું મોટો આદમી થયો, તારે સમજવું જોઇએ' કરી સાબદો કરે અને એ જ કિશોરને એ જ દિવસે સાંજ પડતાં સુધીમાં ઘરના કોઈ પ્રશ્નની ચર્ચા વખતે 'હજુ તું છોકરું કહેવાય તને સમજણ ન પડે.' કહી દૂર કરે. આ છોકરો તે 'સમજદાર આદમી' કે 'ન સમજે એવું નાદાન છોકરું' ?....કિશોર પોતે જ વારંવાર આવી ટકોરથી પોતાને સમજી શકતો નથી. તીવ્રતાના આ વિકાસ કાળમાં સહેજ સહેજ વાતમાં આ કિશોરનું મન આળું થઈ જાય છે. નાની વાતમાં એ ગુસ્સે થઈ જાય છે. પોતાની ઈચ્છા ન સંતોષાતાં સહેજમાં એ માબાપને અવગણે છે. કોઈ મોટેરાનું અપમાન કરતાં અચકાતો નથી. અને પોતાની કલ્પનાઓના ઉડ્ડયનમાં રચ્યો પચ્યો રહે છે. સાથીદારોના ટોળામાં રખડવાનું ખૂબ ગમે છે. આવી માનસિક પ્રક્રિયાઓના કાળમાં આ બાળકના વિકાસ માટે ખૂબ કાળજી રાખવાની જરૂર હોય છે. એની આ મનોવૃત્તિની યોગ્ય રીતે માવજત કરીને એને યોગ્ય માર્ગે વાળીને એનું ઘડતર કરવાનું કામ સહેલું નથી. એટલે જ તો છાત્રાલય ચલાવવાનું કામ લોઢાના ચણા ચાવવા જેવું છે.

આ કાર્ય કરનાર માનવી એટલે કે ગૃહપતિ કેવો હોવો જોઇએ એ વિષે ઝાઝું કહેવાની જરૂર ન હોય, હાકોટા પડકારા કરનારા કે વાતવાતમાં શિક્ષા કરવા માટે હાથ ઉગામનાર ગૃહ-

પતિનું અહીં કામ નથી. કિશોરને ધાકધમકીથી કે શિક્ષા કરવાથી કેળવી શકાતો નથી. એને તો એની વાત સહાનુભૂતિપૂર્વક સમજનાર જોઇએ છે. એની મુશ્કેલીઓને પામીને એને માર્ગ બતાવનાર જોઇએ છે. આ ઉંમરના કિશોરની હૃદય સંપત્તિ અઢળક હોય છે. એના ઉપર સાચો પ્રેમ રાખનારને એ વશ થઈ જાય છે અને એનાથી ભારે પ્રભાવિત થાય છે આ ઉંમરનો કિશોર પોતાનાં સઘળાં કાર્યો માટે નજર આગળ કોઇ નાયકને પ્રસ્થાપિત કરે છે. અને પોતાના માટે આદર્શરૂપ ગણીને એનું અનુકરણ કરે છે. ગુરુ, દેવ કે જે ગણો તે એને મન પોતાના ચિત્તમાં સ્થપાયેલો આ નાયક જ હોય છે.

છાત્રાલયમાં ગૃહપતિએ જ આ નાયક બનવાનું હોય છે. એ છાત્રોનો પ્રેમ જીતે અને પોતાનો નાયક ગણી આપોઆપ સ્વીકારી લે છે. હવે, નાયકનું પદ પ્રાપ્ત કરનાર ગૃહપતિ સામાન્ય કોટિનો હોય તો કેમ ચાલે ? એનામાં પ્રતિભા ન હોય તો બાળકોમાં તેજ કયાંથી સિંચાય ? એનામાં જ્ઞાનનો સંગ્રહ ન હોય તો જ્ઞાનનાં નવાણ કયાંથી ફુટે ? એ પોતે જ સંકુચિત મનનો, સ્વભાવનો માંદલો, સ્ફુર્તિ વિહોણો, જડ, ઈર્ષાળુ, પ્રમાદી, ખટપટિયો, નિષ્ઠા વિહોણો, કામચોર કે સ્વાર્થી હોય તો બાળકોમાં શું શું રેડાવાનું ?

આટલા માટે જ, જેમ શાળામાં કામ કરનાર શિક્ષક માટેની ઓછામાં ઓછી જરૂરિયાતો નક્કી થયેલી હોય છે એમ છાત્રાલયમાં કામ કરનાર ગૃહપતિ માટે છાત્રાલયના સંચાલકોએ જરૂરિયાતો નક્કી કરવી જોઇએ. શાળાના આચાર્ય કરતાં જરાય ઓછો પ્રતિભાશાળી ગૃહપતિ છાત્રાલય માટે ન ચાલે, રોટલો રળવા જ નીકળેલો માનવી ગૃહપતિ ન થઈ શકે. જેના મનમાં સેવા કરવાની તમન્ના હોય અને આ કાર્ય માટે ભેખ લેવાની ગણત્રી હોય એ જ આ ફરજ બજાવી શકે. છાત્રાલયમાં તો નાના મોટા અનેક પ્રશ્નો હોય. એ બધાથી કંટાળે એનું આ કામ નહીં. જે માનવી સદાય કામ કરે અને સદાય હસમુખો રહે એનું આ કામ છે. પ્રશ્ન થશે કે આવા માનવીઓ કેટલા ? વાત સાચી છે. આવા માનવીઓ જૂજ હોય. પોતાની અંગત મહત્વાકાંક્ષાઓ, ધનદોલત કે સત્તાલાલસા એ સર્વનો ત્યાગ કરનાર માનવી મળવો મુશ્કેલ ખરો. અહીં જ છાત્રાલયની સ્થાપના કરનાર સંચાલકોની મહત્વની જવાબદારી રહેલી છે. છાત્રાલયના મકાન, ફંડ કે એના નિભાવ માટેની સામગ્રીની સંચાલકો જેટલી ચિંતા રાખે છે એટલી ચિંતા આ બાબત પરત્વે રાખે તો આ વાત અશકય નથી. જગતમાં કોઈપણ કાળે સેવા કરનાર માનવીઓ મળી આવવાના. એની યોગ્ય રીતે ખોજ થવી જોઇએ. અલબત્ત સારા વેતનની વાત આમાં સમાયેલી હોવી જરૂરી છે જ.

એક ગૃહપતિ કેટલા છાત્રોના ઘડતરની જવાબદારી સંભાળી શકે ? વ્યકિતગત દેખરેખ અને છાત્રના વ્યકિતત્વના વિકાસ માટે સતત પરિચય એ ખૂબ જરૂરી બાબત છે. એક ગૃહપતિ સો છાત્રોના બાહ્યાચાર ઉપર દેખરેખ રાખી શકે. છાત્રો સવારે સમયસર ઊઠે છે કે કેમ, સમયસર જમવા જાય છે કે કેમ, સમયસર પ્રાર્થનામાં હાજરી આપે છે કે કેમ....આ બધું સંભાળવા માટે

બહુ માણસોની જરૂર ન પડે. પણ છાત્રના ચારિત્ર્ય ઘડતર માટે પચીસત્રીસ છાત્ર દીઠ એક ગૃહપતિ હોય તો ઉત્તમ કાર્ય થાય. એક ગૃહપતિની નજર નીચે ચાલીસ છાત્ર કરતાં વધારે સંખ્યા હોય તો ધાર્યા ફળ મેળવતાં મુશ્કેલ પડે.

ગૃહપતિ એ છાત્રાલયનો સાચો પ્રાણ છે. એનામાં દૃષ્ટિ હશે અને ઉત્સાહ હશે તો છાત્રાલયમાં નવો પ્રાણ આપોઆપ આવશે. છાત્રાલયનું જીવન ધબકતું થશે. વાતાવરણ પ્રેમ અને કુટુંબ ભાવનાથી ભર્યું ભર્યું બની જશે. અને છાત્રને જીવન ઘડતરનું મહામૂલું ભાથું પ્રાપ્ત થશે.

પણ જરૂરી એટલું છે કે છાત્રાલયો ઊભા કરનારા સમાજે એને ઊભાં કરતાં પહેલાં છાત્રાલયને કેળવણીનું સર્વોત્તમ કેન્દ્ર હોવાનું સ્વીકારવું પડશે અને પાયાની મજબૂત ઈંટ કાળજીપૂર્વક મૂકવી પડશે.

સંસ્થાનું પ્રથમ વ્યવસ્થાપક મંડળ (સન. ૧૯૧૯)

પ્રમુખ : શ્રી. પુરુસોત્તમ નારણદાસ પટેલ, તતારપુરા
ઉપપ્રમુખ : શ્રી. દેશાઇભાઈ મથુરભાઈ પટેલ પાતરવેણી
મંત્રીઓ : શ્રી. જેઠાભાઈ વનમાળીદાસ પટેલ, તરસાળી
શ્રી. તળજાભાઇ નાથાભાઇ પટેલ પાદરા
ઓડીટર : શ્રી. ઇશ્વરભાઈ મનોરભાઈ પટેલ, તરસાળી
સભાસદો : શ્રી. બહેચરભાઈ રાયજીભાઈ પટેલ, ગણપતપુરા
શ્રી. છોટાભાઈ ઇશ્વરભાઈ પટેલ, પાતરવેણી
શ્રી. નારાયણભાઇ મૂળજીભાઇ પટેલ, તતારપુરા
શ્રી. અંબાલાલ ઝવેરભાઇ પટેલ, પાદરા
શ્રી. અમથાભાઈ હીરાભાઈ પટેલ, આંતી
શ્રી. ગોરધનભાઈ હરજીભાઈ પટેલ, વડદલા
શ્રી. કેશવભાઇ રાયજીભાઈ પટેલ, ગણપતપુરા
શ્રી. આશાભાઈ ઝવેરભાઈ પટેલ, ગવાસદ

આપણા વડીલોએ દીર્ઘદ્રષ્ટિ વાપરી, સમાજના શૈક્ષણિક વિકાસ માટે તન, મન અને ધન અર્પી અનેક મુશ્કેલીઓનો સામનો કરીને, શરૂ કરેલી, આપણી સંસ્થાનો વિકાસ તેના ૫૦ વરસ સુધી થતો રહ્યો છે. એ જાગૃતિના ફલરુપે આજે સંખ્યાબંધ વિદ્યાર્થીઓ ઉચ્ચ શિક્ષણ મેળવી શકયા છે. હજી પ્રગતિ સંતોષજનક તો નથી જ, વિદ્યાર્થીઓએ હજી ઘણી તપસાધના કરવી જરૂરી છે. સમાજની આગળની મંઝીલમાં અને સંસ્થાના નવપ્રસ્થાન સારુ સમાજના પેઢીગત હિતચિંતકોએ પણ જાગૃત થવું પડશે. ભોગ આપવા પડશે.

સંસ્થાનું પ્રથમ છાત્રગણ (સન. ૧૯૧૯)

(સંસ્થાની શરૂઆત તા. ૩૦-૭-૧૯૧૯ સંવત ૧૯૭૫ના શ્રાવણ સુદી ૪ ગુરૂવારે થઇ.)

પાંચ દાયકા પહેલાં આપણી સંસ્થામાં દાખલ થનાર છાત્રોમાંથી કેટલાક હજી વિદ્યમાન છે તેમને અને જેઓ સ્વર્ગવાસી થયા છે તેમના કુટુમ્બીજનોને તેમજ સમાજના અન્યભાઇબ્હેનોને તે જમાનાની કેળવણી વિષયક જાગૃતિની આજની પરિસ્થિતિ સાથેની સરખામણી રસપ્રદ નીવડશે.

૧. સોમાભાઈ દેશાઇભાઈ પટેલ, પાતરવેણી, તા. વડોદરા
* ૨. ગુમાનભાઈ લલ્લુભાઈ પટેલ, પાતરવેણી, તા. વડોદરા
* ૩. હીરાભાઈ જેઠાભાઈ પટેલ, તરસાળી, તા. વડોદરા
૪. ડાહ્યાભાઈ ત્રીકમભાઈ પટેલ, તરસાળી, તા. વડોદરા
૫. સોમાભાઈ ઇશ્વરભાઈ પટેલ, તરસાળી, તા. વડોદરા
૬. પ્રભુદાસ કલ્યાણભાઇ પટેલ, તતારપુરા, તા. વડોદરા
૭. રાઇજીભાઇ નરોત્તમભાઈ પટેલ, તતારપુરા, તા. વડોદરા
* ૮. હરગોવિંદભાઈ ગોરધનભાઈ પટેલ, વડદલા, તા. પાદરા
૯. ત્રીભોવનભાઈ મહીજીભાઈ પટેલ, મુવાલ, તા. પાદરા
૧૦. કેશવલાલ પરસોત્તમભાઈ પટેલ, આંતી, તા. પાદરા

* સ્વર્ગસ્થ થયેલા છે.